

РЕШЕНИЕ

№ 109

гр. Плевен, 28.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, VII НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Светослава М. Цонева

при участието на секретаря ДАНИЕЛА В. Т.А
като разгледа докладваното от Светослава М. Цонева Административно
наказателно дело № 20244430200051 по описа за 2024 година

ПРОИЗВОДСТВО ПО РЕДА НА чл. 59 от ЗАНН

Обжалвано е Наказателно постановление № 23-0938-003476 от 31.10.2023 година на началник сектор ПП при ОД на МВР – Плевен, с което на основание чл. 179 ал. 2 предложение първо ЗДвП на Н. Т. Д., ЕГН *****, от *** е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева за извършено нарушение по чл. 20 ал. 2 от ЗДвП.

ЖАЛБОПОДАТЕЛЯ редовно призован не се явява в съдебно заседание. Представява се от адвокат А. Б. С., ПлАК. Последната поддържа посочените в жалбата доводи за липса на виновно поведение от страна на доверителя и като твърди, че настъпилото ПТП е резултат на случайно деяние. Същата твърди, че деянието е настъпило в резултат на „внезапна авария- спукване на предна лява гума, която води до навлизане в насрещното платно и която не би могла да се характеризира като „предвидимо препятствие“. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление като незаконосъобразно. Позовава се на гласни и писмени доказателства.

ОТВЕТНИКЪТ - редовно призован , не се представлява в съдебно

заседание и не взема становище по основателността на така депозираната жалба.

СЪДЪТ, като съобрази събраните по делото доказателства - поотделно и в тяхната съвкупност, взе предвид изложеното в жалбата и становището на жалбоподателят, намира за установено следното:

ЖАЛБАТА е подадена в рамките на преклузивният срок по чл. 59 ал. 2 от ЗАНН, в този смисъл се явява ДОПУСТИМА и следва да бъде разгледана.

По ОСНОВАТЕЛНОСТТА на жалбата съдът съобрази следното:

Наказателното постановление е издадено от компетентен по степен, място и материя орган. Видно от приложената към делото в заверено ксерокопие Заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021 година на Министъра на вътрешните работи е, че началниците на сектор ПП при ОД на МВР са овластени да издават наказателни постановления за извършени нарушения по ЗДвП.

На 20.10.2023 година на жалбоподателя бил съставен акт за извършено административно нарушение, а именно: за това, че на същата дата около 15:15 ч, в землището на град Плевен, на ПП- 3 км.64+751 с посока на движение към град Русе, като водач на товарен автомобил „Ивеко Стралис“, с рег. № ***, в състав с полуремарке, и двете собственост *** при движение с несъобразена скорост с интензивността на движението, теглото на превозвания товар, състоянието на пътната настилка/ множество неравности/ и при възникване на внезапна повреда на управляваното МПС- спукване на гума на предно ляво колело на гореописания товарен автомобил „Ивеко“, изгубил контрол над управлението му, навлязъл в лента за насрещно движение, като с поведението си принудил движещия се по нея с посока гр. Плевен товарен автомобил „Пежо Партнер“, с рег. № ***, собственост на ***, с водач Е. М. М., с цел избягване на челен удар да напусне платното си за движение в дясно спрямо посоката си, където се ударил в крайпътно дърво, в следствие на което се преобърнал и реализирал ПТП с материални щети и по двата автомобила - нарушение по чл. 20 ал. 2 ЗДвП. Актът за установяване на административно нарушение бил съставен в присъствието на водача и връчен му лично. Жалбоподателят Т. го подписал без възражения.

Въз основа на изложените в акта за административно нарушение фактически констатации и изготвеният на мястото на произшествието

протокол за ПТП, на 31.10.2023 година е издадено обжалваното наказателно постановление, което санкционира жалбоподателя с глоба в размер на 200 лева.

Горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от представените по делото писмени доказателства - фактура № 2000096347 от 20.10.2023 година; фактура № 555 от 20.10.2023 година; фактура № 1100337237 от 21.10.2023 година и товарителница № 0007297 от 20.10.2023 година; Акт за установяване на административно нарушение с бланков № 340754 от 20.10.2023 година на младши автоконтрольор сектор ПП - ОД на МВР - Плевен; справка за нарушител на името на жалбоподателя Н. Т. Д.; наказателно постановление № 23-0938-003476 от 31.10.2023 година на Началник група в ОДМВР - Плевен, сектор „Пътна полиция“ - Плевен; констативен протокол за ПТП с пострадали лица УРИ 316000-42945 от 30.10.2023 година; план-схема на ПТП към констативен протокол № 316000-42945 от 20.10.2023 година; Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 година на Министъра на вътрешните работи.

В подкрепа на възприетата и изложена по – горе фактическа обстановка са и показанията на свидетелите Д. Д. – *** и Е. М., разпитани непосредствено в съдебно заседание.

Показанията на свидетеля Д. установяват това, че на посочената в акта дата той и негов колега били изпратени от дежурния при ОД на МВР - Плевен на първокласен път ПП- 3, км. 63+751 по повод настъпило пътно транспортно произшествие. Когато пристигнали, произшествието вече било приключило. На място полицейските служители установили автомобила, управляван от жалбоподателя и друг автомобил, спрян в дясно спрямо посоката си на движение, управляван от Е. М.. След проведен разговор с жалбоподателя и другия участник в пътно транспортното произшествие пристъпили към съставянето на протокол за ПТП. Направили извода, че вина за настъпване на произшествието има именно жалбоподателят, който поради движение със несъобразена скорост с интензивността на движението, теглото на превозвания товар, състоянието на пътната настилка/ множество неравности/ и при възникване на внезапна повреда на управляваното МПС- спукване на гума на предно ляво колело на управлявания товарен автомобил не овладял същия, навлязъл в лентата за насрещно движение където се

движел друг автомобил. Последният от своя страна, за да избегне челен удар напуснал платното си за движение и се блъснал в крайпътно дърво. Полицейските служители констатирали и съответни повреди и по двата автомобила. На жалбоподателя бил съставен акт за административно нарушение по чл. 20 ал. 2 от ЗДвП.

В хода на въззивното производство са изслушани показанията на свидетеля Е. М. – водач на другия, участвал в пътнотранспортното произшествие автомобил. Свидетелят М. на свой ред установява, че на посочената в акта дата управлявал товарен автомобил „Пежо Партнер“, с рег. № ***, собственост на ***. Движел се по първокласен път ПП- 3 в посока към град Плевен. Около км. 63+751 видял към него да се приближава товарен автомобил „Ивеко Стралис“, с рег. № *** в състав с полуремарке. Непосредствено преди разминаването им, свидетелят М. видял как товарният автомобил „Ивеко Стралис“ спукал предна лява гума по време на движението си. В резултат на това жалбоподателят изгубил управлението над него и навлязъл в лентата за движение на М.. Последният веднага се отклонил вдясно и напуснал платното за движение, за да избегне челен удар между двете превозни средства. В резултат на това управляваният от М. се преобърнал няколко пъти по таван и преустановил движението си след като се блъснал в крайпътно дърво.

Съдът кредитира с доверие показанията на свидетелите Е. М. и Д. Д.. Същите са последователни, непротиворечиви, кореспондиращи помежду си като хронология от настъпилите събития.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът намери депозираната от Н. Т. жалба по реда на чл. 59 ЗАНН за основателна по следните съображения:

Административно наказателното производство въвежда строги правила за осъществяването му както в основния закон – ЗАНН, така и в специализираните закони, които определят различните видове административни нарушения и наказания за тях. Ето защо и особено важно е за държавните органи, които прилагат административно наказателните разпоредби да извършват това при стриктно съблюдаване на законовите разпоредби. Това се налага не от обстоятелството, че прилагането на нормите, които определят отговорността на всеки нарушител е самоцелно, а от

обстоятелството, че стриктното им спазване е гаранция за справедливост на процедурата и липсата на произвол. Във всеки конкретен случай когато държавните органи искат да ангажират административно наказателна отговорност на конкретен субект, извършител на административно нарушение, са задължени съобразно чл.6 от ЗАНН да опишат това нарушение както от обективна, така и от субективна страна с неговите признаци, които сочат че е осъществено, както и с настъпилия вредоносен резултат, както и конкретно да посочат законовите разпоредби, които са нарушени. Изпълнението на тези изисквания е от важно значение не само за защитата на жалбоподателя, който има право да научи в цялост какво точно нарушение е извършил, за да организира защитата си, но и с оглед на спазването на принципа на законосъобразност, който стои в основата на административното право.

В процеса на проверка на законосъобразността на наказателното постановление съдът прие, че са спазени всички процесуални правила, визирани в разпоредбите на чл. 34, чл. 40 и чл. 57 ал. 1 ЗАНН.

Според разпоредбата на чл. 6 ЗАНН административно нарушение е това деяние (действие или бездействие), което нарушава установения ред на държавното управление, извършено е виновно и е обявено за наказуемо с административно наказание, налагано по административен ред.

Съгласно текста на чл. 11 от същия закон по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото ЗАНН не предвижда друго.

Съвкупната преценка на събраните по делото гласни доказателства а именно показанията на свидетелите Е. М. и Д. Д. дава основание да се направи извода, че до настъпването на пътно транспортното произшествие поведението на жалбоподателя като водач на МПС е било в съответствие с правилата, установени в Закона за движение по пътищата. Показанията на цитираните свидетели установяват по несъмнен начин факта, че преди настъпването на произшествието жалбоподателят е възприел правилно пътната обстановка, движил се е с разрешена скорост и причина за настъпването на пътно транспортното произшествие е възникналото внезапно обстоятелство, а именно спукване на предна лява гума. За настъпилата авария

по време на движение свидетелстват и приетите към доказателствата по делото фактура № 2000096347 от 20.10.2023 година и фактура № 555 от 20.10.2023 година. Същите установяват закупуване и смяна на предна лява гума на управляваният от жалбоподателя товарен автомобил след произшествието.

Съдът прие, че жалбоподателя управлявал автомобила при спазване на всички правила, предприел необходимото за овладяване на автомобила, но така и не могъл да предотврати настъпването на произшествието.

При така приетото за установено от фактическа страна съдът прие, че на така извършеното от страна на жалбоподателя деяние не е извършено виновно. По аргумент от разпоредбата на чл. 15 НК, прилагаш се субсидиарно спрямо ЗАНН, деецът не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на общественноопасните последици (случайно деяние).

При така приетото за установено от фактическа страна СЪДЪТ счита, че жалбата е ОСНОВАТЕЛНА. Наказателното постановление е издадено при липса на задълбочено изследване от страна на наказващият орган на спорните обстоятелства по преписката в нарушение на чл. 52 ал. 4 ЗАНН. В този смисъл съдът намери, че наказателното постановление следва да бъде отменено изцяло.

По така направеното искане за присъждане на разноски ,съдът съобрази следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63 Д от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143, ал. 1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или откажа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Видно от приложения към материалите по делото договор за правна защита и съдействие е, че на адвокат А. С. е заплатено възнаграждение за оказаната на жалбоподателя правна помощ в размер на 300 лева. Горната сума следва да бъде присъдена изцяло, доколкото същата не надвишава предвидения в Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, минимален размер. Уговореното и заплатено адвокатско

възнаграждение е съответно на действителната правна и фактическа сложност на делото. Заплатеното адвокатско възнаграждение, представляващо направени разходи от страна на жалбоподателя във връзка с разглеждането на НАХД № 51/2024 година по описа на РС - Плевен в размер на 300 лева следва да бъдат възложени в тежест на ответника по жалбата.

Поради изложеното и на основание чл. 63 Д ал. 1 от ЗАНН съдът намира, че ОД на МВР- Плевен, представлявана от *** Ж.Л. следва да бъде осъдена да заплати на Н. Т. Д., ЕГН *****, от *** сумата от 300 лева, представляваща направените по НАХД № 51/2024 година по описа на РС - Плевен разноски за възнаграждение на адвокат А. С., АК Плевен.

Водим от горното и на основание чл. 63 ал.2 т. 1 от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0938-003476 от 31.10.2023 година на Началник сектор ПП при ОД на МВР – Плевен, с което на основание чл. 179 ал. 2 предложение първо от ЗДвП на Н. Т. Д., ЕГН *****, от *** е наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева за извършено нарушение по чл. 20 ал. 2 от ЗДвП.

На основание чл. 63 Д ал. 1 ЗАНН ОСЪЖДА ОД на МВР- Плевен, представлявана от *** Ж.Л. да заплати Н. Т. Д., ЕГН *****, от *** сумата от 300 лева, представляваща направените по НАХД № 51/2024 година по описа на РС - Плевен разноски за възнаграждение на адвокат А. С., АК Плевен.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Административен съд - Плевен.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____